

Startside>Familiereftlige forhold og arv>Underholdsbidrag

Underholdsbidrag

Nederlandene

1 Hvad er den praktiske betydning af begreberne "underhold" og "underholdspligt"? Hvilke personer skal betale underholdsbidrag til en anden person?

Underhold er en forpligtelse til at bidrage til den bidragsberettigedes leveomkostninger. Forpligtelsen til at betale underhold udspringer af blodsbeslægtede forbindelser og (tidligere) ægteskab.

Hvem skal betale underholdsbidrag til andre?

- forældre til deres børn
- børn til deres forældre
- en fraskilt ægtefælle til den anden ægtefælle (tidligere registrerede partnere)

Ægtefællers underholdspligt i ægteskabet fortsætter efter ægteskabets opløsning. Retten kan i skilsmisedommen eller en senere dom på bekostning af en tidligere ægtefælle tildele et underholdsbidrag til den anden ægtefælle, som ikke har en tilstrækkelige indtægter til at dække sine leveomkostninger (og med rimelighed ikke kan forventes at få det), på sidstnævntes anmodning. Ved fastsættelsen af underholdsbidraget tager dommeren hensyn til behovene hos den ene ægtefælle og den anden ægtefælles midler (økonomiske ressourcer). Ikke-økonomiske faktorer kan også spille en rolle, f.eks. ægteskabets eller samlivets varighed. Hvis retten ikke fastsætter en tidsbegrænsning for underholdspligten, ophører den automatisk efter 12 år. Retten kan forlænge denne periode efter anmodning fra den ægtefælle, der kræver underhold, i tilfælde hvor sidstnævnte er særlig økonomisk trængt. Hvis der er tale om et kort og barnløst ægteskab (der højst varede fem år), gælder underholdspligten i princippet ikke længere end selve ægteskabet.

Ovennævnte gælder også med hensyn til underholdspligten mellem tidligere registrerede partnere.

De tidligere ægtefæller kan indgå udenretslige forlig om underholdspligten. Disse er normalt fastlagt i skilsmissepapirerne. I praksis bekræftes disse papirer af retten i forbindelse med skilsmisedommen. Denne bekræftelse giver den bidragsberettigede øget retssikkerhed.

Andre kategorier af underholdspligt:

Ægtefæller/registrerede partnere

Undtagen i helt særlige tilfælde skal både ægtefæller og registrerede partnere bidrage til husholdningsudgifterne. De kan dog indgå andre aftaler i denne henseende i ægtepagter eller partnerskabsaftaler.

Biologisk far/partner i moderens liv

Et barns biologiske far har pligt til at betale underholdsbidrag til det barn, som han er far til (men ikke vil vedkende sig), så længe barnet ikke har en retlig familierelation til den pågældende mand eller en anden mand (med andre ord så længe der ikke findes nogen far i juridisk forstand). Den samme forpligtelse gælder for registrerede partnere til mødre, som har indvilget i en handling, der kan have ført til barnets undfangelse.

Fælles forældremyndighed

En person, der ikke er mor eller far til barnet, men som har forældremyndighed over barnet sammen med forælderen, har underholdspligt over for barnet (artikel 1:253w i den civile lovbog). Underholdspligten gælder indtil barnets 21-års fødselsdag, hvor den fælles forældremyndighed ophører, idet barnet bliver myndigt.

I hvilke tilfælde?

Generelt findes der kun en forpligtelse til at betale underhold, hvis den bidragsberettigede har behov for det. En person anses for at have behov for bidrag, hvis vedkommendes indkomst ikke er tilstrækkelig til selvforsørgelse, og han eller hun ikke med rimelighed kan forventes at kunne opnå den på egen hånd.

Undtagelse

Der findes en undtagelse fra denne bestemmelse for så vidt angår forældres og biologiske fædres underholdspligt over for deres børn på op til 21 år. I disse tilfælde gælder underholdspligten, selv om den bidragsberettigede ikke har behov for bidrag.

2 Indtil hvilken alder kan et barn modtage underholdsbidrag? Er der forskellige regler for underholdspligt overfor mindreårige og voksne?

Når det gælder børn under 18 år (mindreårige), skal forældrene betale omkostningerne til pleje og opvækst. Her er der tale om leveomkostningerne og de øvrige omkostninger i forbindelse med barnets opvækst, herunder uddannelse og fritidsaktiviteter. Forældre har pligt til at bære omkostningerne til pleje og opvækst i det omfang, deres midler tillader det. Denne forpligtelse gælder, selv om barnet har egne midler og/eller egen indkomst.

For så vidt angår børn i alderen 18-20 år ("unge voksne") skal forældrene betale barnets leve- og uddannelsesomkostninger. Leve- og uddannelsesomkostningerne antages at svare til omkostningerne til pleje og opvækst i barndommen. Denne underholdspligt gælder uanset den bidragsberettigedes behov.

Der findes også en udvidet underholdspligt for denne kategori af børn, selv om de har egen indkomst fra beskæftigelse eller kapital, eller de er gift. Et barns egen indkomst er dog afgørende for dets behov for underholdsbidrag.

For børn på 21 år og derover har forældrene kun underholdspligt, hvis børnene ikke kan klare sig selv. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvis et barn lider af et fysisk eller psykisk handicap.

3 Skal jeg indgive min ansøgning om bidrag til en kompetent myndighed eller en retsinstans? Hvad er hovedpunkterne i proceduren?

Det beløb, som den bidragspligtige skal betale, kan enten fastsættes af parterne selv i en aftale eller gennem en kendelse.

I forbindelse med skilsmissegager anmodes retten også ofte om at træffe afgørelse om betaling af underholdsbidrag til den tidligere ægtefælle eller børnebidrag.

4 Kan der indgives ansøgning om underholdsbidrag på vegne af en slægtning (hvis ja, hvor tæt skal man være beslægtet) eller et barn?

Nej: Begæringen skal indgives af den bidragsberettigedes advokat. Den bidragsberettigede må ikke indgive en begæring uden hjælp fra en advokat. Et mindreårigt barn repræsenteres af sin retlige repræsentant (normalt en forælder).

5 Hvis jeg ønsker at indbringe sagen for retten, hvordan finder jeg så ud af, hvilken ret der er kompetent?

Her skelnes der mellem international kompetence (har de nederlandske domstole kompetence?) og indenlandsk kompetence (hvilken nederlandsk domstol har kompetence?).

International kompetence i Den Europæiske Union

Hvad angår den pågældende nederlandske domstols internationale kompetence i Den Europæiske Union, gælder den såkaldte "Bruxelles I-forordning" (EEX). Denne forordning indeholder bestemmelser om de forskellige domstoles kompetence med hensyn til underholdspligt.

I henhold til artikel 2 i denne forordning sagsøges en bidragspligtig (sagsøgte), der opholder sig i Nederlandene, i princippet ved den bidragsberettigedes nederlandske domstol.

"Bruxelles I-forordningen" indeholder også alternative bestemmelser med hensyn til underholdspligt. I artikel 5, stk. 2, præciseres det, at en bidragspligtig, der opholder sig på medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat

ved retten på det sted, hvor den bidragsberettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted,

eller – hvis der er tale om krav i forbindelse med en sag om en persons familieretlige status, dvs. en skilsmisdomstol eller f.eks. en dommer, der træffer beslutning om tilhørsforhold – ved den ret, der efter sin egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet.

I medfør af det første led kan en bidragsberettiget, der opholder sig i Nederlandene, sagsøge en bidragspligtig, der f.eks. opholder sig i Frankrig, som så skal møde op ved den nederlandske domstol, der har international kompetence i henhold til artikel 5, stk. 2. Domstolen på det sted, hvor sagsøger har sin bopæl, har kompetence.

For så vidt angår underholdspligt inden for Den Europæiske Union har Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og samarbejde vedrørende underholdspligt desuden været i kraft siden den 18. juni 2011.

Bestemmelserne om kompetence i forordningen om underholdspligt svarer i vid udstrækning til de tilsvarende bestemmelser i Bruxelles I-forordningen. Som hovedregel har domstolen på det sted, hvor sagsøgte eller den bidragsberettigede har sit sædvanlige opholdssted, kompetence i sager om underholdspligt. I modsætning til Bruxelles I-forordningen er det ikke noget krav for at anvende forordningen om underholdspligt, at sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted inden for en bestemt medlemsstats område.

International kompetence uden for Den Europæiske Union

For så vidt angår den pågældende nederlandske domstols internationale kompetence uden for Den Europæiske Union gælder følgende. Hvis sagsøgte (uanset om det er den bidragsberettigede eller den bidragspligtige) bor uden for EU, gælder ovennævnte "Bruxelles I-forordning" ikke, og den nederlandske domstols kompetence udledes i stedet af den civile retsplejelov (*Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering*). Den nederlandske skilsmisdomstol er her bemyndiget til at træffe foreløbige aftaler med hensyn til bestemmelserne om skilsmisse eller relaterede bestemmelser om f.eks. underholdsbidrag eller fortsat beboelse af den tidligere fælles bopæl. Den nederlandske domstol har således kompetence til at træffe beslutning om uafhængige begæringer om underholdsbidrag, hvis enten sagsøger eller en eller flere af de berørte parter, der omtales i begæringen, bor i Nederlandene, eller – forudsat at sagen i andre henseender har tilstrækkelig tilknytning til det nederlandske retsområde – hvis de vælger, at den nederlandske domstol skal have kompetence, eller hvis den pågældende part møder op i forbindelse med retssagen og ikke rejser indsigelse om manglende kompetence.

Indenlandsk kompetence

Hvad angår de nederlandske domstoles indenlandske kompetence, er det med hensyn til domstolenes art (ret i første instans, appelret, Nederlandenes højesteret) reglen, at retten i første instans har kompetence i sager om underholdspligt. Hvilken ret i første instans der har kompetencen, er fastlagt i den civile retsplejelov. Kompetencen ligger hos retten i første instans på det sted, hvor enten sagsøger (en af sagsøgerne) eller en af de berørte parter, der omtales i begæringen, har sin bopæl, eller – hvis en af parterne ikke har en bopæl – retten på det sted, hvor en af dem opholder sig.

6 Er det nødvendigt for mig som ansøger at benytte en mellemmand for at bringe sagen for retten (f.eks. en advokat, en central eller lokal myndighed etc.) Hvilke procedurer gælder, hvis dette ikke er tilfældet?

En begæring om at fastsætte, ændre eller ophæve et underholdsbidrag skal indgives af en advokat. Denne advokat repræsenterer den, der har indgivet begæringen, under retsmødet. Navne og adresser på advokater kan findes på [det nationale advokatsamfunds](#) websted.

Der findes en [sammenslutning af familieadvokater og skilsmissemæglere](#), hvis medlemmer bl.a. har speciale i skilsmisser og underholdspligt. De har desuden specialiseret sig i mægling i forbindelse med skilsmisser og alt, hvad dette indebærer.

7 Skal jeg betale et gebyr for at indbringe sagen for retten? Hvis ja, hvor højt må det antages at være? Hvis mine økonomiske midler er utilstrækkelige, kan jeg så få bevilget retshjælp til at dække sagens omkostninger?

I forbindelse med en retssag skal der betales et beløb til dækning af sagens omkostninger i form af et retsgebyr. Derudover påløber der advokat- og fagedhonorarer.

Hvis en af sagens parter ikke kan betale (alle) omkostningerne til en advokat, kan vedkommende under visse omstændigheder få retshjælp. Dette er en form for "fri proces". Det offentlige betaler en del af omkostningerne, og parten betaler et "personligt bidrag". Dette bidrags størrelse afhænger af vedkommendes indkomst og økonomiske formåen. Retshjælpen ydes af et særligt [retshjælpsråd](#). Den pågældende part skal indgive en ansøgning om retshjælp til rådet i den retskreds (= en appeldomstols jurisdiktion), hvor advokatens kontor ligger. I praksis indgives ansøgningen ofte af advokaten, hvis vedkommende allerede er blevet kontaktet forud for ansøgningen om retshjælp.

Endvidere skal der fremlægges en erklæring om indkomst og formue (som indhentes hos de kommunale myndigheder i den lokale bopælskommune). Denne erklæring skal sammen med ansøgningen sendes til retshjælpsrådet, som undersøger, om den pågældende part er berettiget til retshjælp. I så fald udstedes der et bevis på ret til retshjælp. Desuden sænkes retsgebyret i sådanne tilfælde.

Retten til retshjælp gælder også i tilfælde af grænseoverskridende tvister, dvs. hvis sagsøger bor uden for Nederlandene. Dette er fastlagt i

[EU-direktivet om grænseoverskridende retshjælp](#). Der kan ansøges om retshjælp under påberåbelse af artikel 23A til 23K i loven om retshjælp (*Wet op de rechtsbijstand*) via retshjælpsrådet i Haag, idet der anvendes en standardformular, der findes i direktivet, og som er ens i alle medlemsstaterne.

Om nødvendigt kan [retshjælpsrådet](#) yde assistance med valg af en advokat. Rådets adresse fremgår af svaret på spørgsmål 14.2.

8 Hvilken form for underholdsbidrag er det sandsynligt, at retten vil tilkende? Hvordan beregnes bidragets størrelse? Kan rettens afgørelse ændres, hvis leveomkostningerne eller familieforholdene ændrer sig? Hvis ja, hvordan? (f.eks. ved hjælp af en automatisk indeksregulering)?

I sin afgørelse tager retten hensyn til behovene hos den person, der anmoder om eller modtager underholdsbidraget, og de midler (økonomiske ressourcer), som den person, der skal betale eller allerede betaler underholdsbidraget, er i besiddelse af. Behov og midler er relative begreber. Retten har et vist råderum til at træffe afgørelser afhængigt af omstændighederne ved den enkelte sag. Inden for retsvæsenets rammer er der udarbejdet retningslinjer (de såkaldte *Trema-standaarden*), som dog ikke er bindende for domstolene.

Følgende indtægter og udgifter er vigtige i forbindelse med rettens afgørelse:

erhvervsmæssig indtægt

erhvervsmæssig biindtægt

studiestøtte

sociale ydelser

pension

indkomst fra udlejningsvirksomhed

renter og anden kapitalindkomst

bidrag til fælles husholdning med andre

nuværende muligheder for at øge indkomsten (erhvervssevne)

opgørelse af aktiver

lejebetaling

renter, afdrag og faste udgifter i forbindelse med boliglån. Den del af boliglånet, der endnu ikke er tilbagebetalt, skal også angives her

forsikringspolicer

nødvendige regelmæssige rejseomkostninger

økonomiske forpligtelser over for andre

omkostninger til særlig lægehjælp til den bidragsberettigede og/eller vedkommendes familiemedlemmer

udgifter i forbindelse med generering af indkomst

eventuelle gældsbeholdninger

Lovbestemt indeksering

Hvert år fastsætter justitsministeriet en lovbestemt procentsats, der gælder for forøgelse af underholdsbidrag, der pålægges af domstole eller fastsættes i aftaler. Ministeriet baserer beregningen af denne forøgelse på lønudviklingen i erhvervslivet, det offentlige og andre sektorer. Denne fastsatte procentsats offentliggøres i *Staatscourant* [det nederlandske lovtidende].

Der findes en række undtagelser fra denne automatiske justering af underholdsbidraget. Både parterne og retten kan se bort fra den lovbestemte indeksering eller fastlægge en alternativ indekseringsmetode.

9 Hvordan og til hvem udbetales underholdsbidraget?

Underholdsbidrag til tidligere ægtefæller betales direkte til den bidragsberettigede. Underholdsbidrag, som retten tildeler mindreårige børn, betales direkte til den forælder (eller værge), som varetager barnets tarv.

10 Hvilke foranstaltninger kan der træffes for at tvinge en bidragspligtig (debitor), som ikke betaler frivilligt, til at betale?

Hvis et underholdsbidrag er fastsat ved en kendelse, og den bidragspligtige ikke i tide har betalt underholdsbidraget til et barn og/eller en tidligere partner, kan betalingspligten håndhæves via det [nationale kontor for inddrivelse af underholdsbidrag](#) (LBIO) i Rotterdam. Fogeden kan også inddrages i sagen. Hvis der ikke foreligger en kendelse, skal sagen bringes for retten. Til dette formål skal der gøres brug af en advokat.

11 Beskriv kort eventuelle begrænsninger for tvangsfuldbyrdelsen, navnlig regler om debitorbeskyttelse og om frister og forældelse?

I tilfælde af udlæg i løn eller ydelser skal der tages hensyn til den tærskel, der findes for undtagelse i forhold til udlæg. Forældelsesfristen for underholdsbidrag, der skal betales månedligt, er på fem år. Hvis der foreligger en dom, hvori betalingsrestancen er anført, dvs. hvis der er angivet et fast beløb, er forældelsesfristen 20 år. For at forhindre at et krav forældes, skal forældelsesfristen suspenderes.

12 Findes der en organisation eller en myndighed, som kan være behjælpelig med at inddrive underholdsbidraget?

I tilfælde af restance med hensyn til betaling af underholdsbidrag til et barn og/eller en partner er den relevante myndighed det

[nationale kontor for inddrivelse af underholdsbidrag](#) (LBIO).

Den bidragsberettigede skal give LBIO tilladelse til at inddrive bidraget. LBIO kan om nødvendigt inddrive bidraget gennem fuldbyrdelse. For eksempel kan LBIO gøre udlæg i den bidragspligtiges løn, offentlige ydelser, faste ejendom eller løsøre.

Det er gratis for den bidragsberettigede at gøre brug af LBIO's tjenesteydelser, hvis begge parter er bosiddende i Nederlandene. Når der modtages en anmodning om inddrivelse, gøres der først et forsøg på at forhindre inddrivelse, der indebærer omkostninger, ved at foretage kortvarig mægling og/eller indhente en forklaring. Dette lykkes i næsten tre fjerdedele af alle sager. Hvis LBIO overtager inddrivelsen, skal den bidragspligtige dog dække LBIO's omkostninger i forbindelse med inddrivelsen. LBIO pålægger et tillægsgebyr for inddrivelsen. Dette tillægsgebyr er på 15 % af de månedlige skyldige beløb og det underholdsbidrag, der er i restance. Eventuelle gennemførelsesomkostninger inddrives også hos den bidragspligtige.

13 Kan private eller offentlige organisationer helt eller delvist udbetale bidraget forskudvist på debitorens vegne?

Trods det, at LBIO er en offentlig institution, udbetales underholdsbidrag ikke på forskud. Det offentlige kan dog gøre dette i tilfælde af underholdsbidrag til børn eller retshjælp.

14 Hvis jeg bor i dette medlemsland, og debitor har bopæl i et andet land:

14.1 Kan jeg så få hjælp fra en myndighed eller privat organisation i det pågældende land?

LBIO varetager også opgaver med international inddrivelse af underholdsbidrag. Disse opgaver opstår på baggrund af bestemmelser og konventioner, som Nederlandene er part i.

Nederlandene er part i FN's konvention om inddrivelse af underholdsbidrag i udlandet, som blev underskrevet i New York den 20. juni 1956. Denne konvention vedrører gensidig juridisk bistand, som har til formål at lette inddrivelse af underholdsbidrag i internationale sager. I denne henseende er der i forbindelse med konventionen etableret et system med afsender- og modtagerinstitutioner, som hjælper den bidragsberettigede med at håndhæve krav om underholdsbidrag. LBIO er afsender- og modtagerinstitution for Nederlandene.

Enhver, der er bosat i Nederlandene og oplever problemer med inddrivelse af underholdsbidrag fra en bidragspligtig, der opholder sig i udlandet (dvs. i et land, som er part i konventionen), kan påberåbe sig konventionen. Konventionen vedrører underholdsbidrag, der skal betales til børn og tidligere partnere. Siden den 1. august 2014 har konventionen af 23. november 2007 om international inddrivelse af børnebidrag og andre former for underholdsbidrag til familiemedlemmer været gældende mellem EU (bortset fra Danmark) og de øvrige kontraherende stater. Ud over EU-medlemsstaterne gælder konventionen også i Albanien, Bosnien-Hercegovina, Norge og Ukraine. Med hensyn til relationerne mellem EU-medlemsstaterne går bestemmelserne i forordningen om underholdsplicht (forordning (EF) nr. 4/2009) forud for andre bestemmelser.

Haagerkonventionen om underholdsplicht gælder for børn under 21 år. Dens anvendelsesområde kan udvides, så det omfatter andre familiemedlemmer, hvis begge involverede kontraherende stater vedtager en erklæring om det.

For at gøre brug af LBIO's tjenesteydelser skal ansøgningsformularen vedrørende [inddrivelse af internationale underholdsbidrag](#) indgives. Denne formular kan downloades fra [LBIO's](#) websted.

De aktiviteter, som LBIO og de udenlandske institutioner gennemfører inden for rammerne af New York-konventionen og traktaten med USA, udføres i princippet gratis. Der kan påløbe omkostninger i forbindelse med retssager i udlandet eller inddrivelse af underholdsbidrag.

14.2 Hvis ja, hvordan kan jeg så komme i kontakt med den relevante myndighed eller private organisation?

I tilfælde af underholdsbidrag til barn og partner:

Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen ([LBIO](#))

Postbus 8901

3009 AX Rotterdam

I tilfælde af retshjælp:

Raad voor Rechtsbijstand,

Postbus 450,
2501 CL The Hague
Telefonnummer +31703701414

I tilfælde af retshjælp i grænseoverskridende sager:

Raad voor Rechtsbijstand

Regiokantoor Den Haag

attn. Jan Ouwehand

Laan van Meerdervoort 51B

2517 AE The Hague

Tlf.: 0031(0)88 787 1320

e-mail: j.ouwehand@rvr.org

15 Hvis jeg bor i det andet land, og debitor befinder sig i dette land:

15.1 Kan jeg så sende en ansøgning direkte til en sådan myndighed eller privat organisation?

LBIO inddriver også underholdsbidrag fra bidragspligtige, som opholder sig i Nederlandene, på anmodning fra bidragsberettigede, der opholder sig i udlandet. Hvis en bidragsberettiget, der opholder sig i en anden medlemsstat, ønsker at gøre krav på underholdsbidrag fra en bidragspligtig, som opholder sig i Nederlandene, kan førstnævnte gøre brug af systemet i konventionen. Han eller hun skal i så fald henvende sig hos den afsendende institution i sit eget land, som derefter kontakter modtagerinstitutionen i Nederlandene (LBIO). Modtagerinstitutionen træffer derefter de nødvendige foranstaltninger for at inddrive underholdsbidraget.

15.2 Hvis det er tilfældet, hvordan kan den myndighed eller private organisation kontaktes, og hvilken hjælp kan jeg få?

Kontaktoplysninger fremgår af svaret på spørgsmål 14.2.

16 Er medlemsstaten bundet af Haagerprotokollen af 2007?

Ja.

17 Hvis landet ikke er bundet af Haagerprotokollen af 2007, hvilken lovgivning finder så anvendelse på kravet på underholdsbidrag i henhold til landets internationale privatret? Hvilke er de relevante internationale privatretlige regler?

Ikke relevant.

18 Hvilke regler gælder for adgangen til domstolsprøvelse i grænseoverskridende sager inden for EU i overensstemmelse med kapitel V i forordningen om underholdspligt?

I forbindelse med en retssag skal der betales et beløb til dækning af sagens omkostninger i form af et retsgebyr. Derudover påløber der advokat- og fagedhonorarer. Hvis en af sagens parter ikke kan betale (alle) omkostningerne til en advokat, kan vedkommende under visse omstændigheder få retshjælp. Dette er en form for "fri proces". Det offentlige betaler en del af omkostningerne, og parten betaler et "personligt bidrag". Dette bidrags størrelse afhænger af vedkommendes indkomst og økonomiske midler.

Retshjælpen ydes af et særligt retshjælpsråd. Den pågældende part skal indgive en ansøgning om retshjælp til rådet i den retskreds (= en appeldomstols jurisdiktion), hvor advokatens kontor ligger. I praksis indgives ansøgningen ofte af advokaten, hvis vedkommende allerede er blevet kontaktet forud for ansøgningen om retshjælp. Endvidere skal der fremlægges en erklæring om indkomst og formue (som indhentes hos de kommunale myndigheder i den lokale bopælskommune). Denne erklæring skal sammen med ansøgningen sendes til retshjælpsrådet, som undersøger, om den pågældende part er berettiget til retshjælp. I så fald udstedes der et bevis på ret til retshjælp. Desuden sænkes retsgebyret i sådanne tilfælde. Retten til retshjælp gælder også i tilfælde af grænseoverskridende tvister, dvs. hvis sagsøger bor uden for Nederlandene. Dette sikres i EU-direktivet om grænseoverskridende retshjælp. Der kan anmodes om retshjælp under påberåbelse af artikel 23A til 23K i loven om retshjælp via retshjælpsrådet i Haag, idet der anvendes en standardformular, der findes i direktivet, og som er ens i alle medlemsstaterne. Om nødvendigt kan retshjælpsrådet yde assistance med valg af en advokat.

19 Hvilke foranstaltninger har denne medlemsstat truffet for at sikre udførelsen af de opgaver, der er omhandlet i artikel 51 i forordningen om underholdspligt?

Der er ikke foretaget nogen ændringer i medfør af artikel 51 i forordningen.

Sidste opdatering: 12/09/2018

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJM-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.